

[Socialministeren]

hidtidige levestandard gennem en periode kan forspildes, hvis hjælpen på grund af varighedsbegrænsningen bliver skåret ned kort tid før den pågældendes tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

På denne baggrund foreslås det, at den hjælp, der er udmålt efter § 37, stk. 1-3, efter en sammenhængende periode på 9 måneder skal nedsættes til et beløb, der svarer til, hvad der kunne ydes efter § 43, stk. 1, med eventuel supplerende hjælp efter § 43, stk. 2 og 3.

Det er alene niveauet for hjælpen, der undergives en ny grænse, medens der ikke i øvrigt sker ændringer med hensyn til det sociale udvalgs forpligtelse til opfølgning af sagen med rådgivning, tilbud om andre støtteforanstaltninger m.v.

Denne begrænsning af niveauet for hjælpen gælder ikke for hjælp efter § 42.«

Som det ses, er der hverken i lovtæksten eller bemærkningerne hertil åbnet mulighed for en sondring med hensyn til årsagen til, at der ydes kontanthjælp.

Det afgørende for vurderingen af, hvorvidt 9 måneders perioden må anses for afbrudt, vil således være, om der faktisk har fundet udbetaling af kontanthjælp sted eller ej. Har der ikke fundet udbetaling sted, afbrydes 9 måneders perioden. Omvendt fortsætter perioden, i det omfang der ydes hjælp, uanset årsagen hertil.

Det tilføjes, at det var en af grundtankerne bag indførelsen af bistandslovens kontanthjælpsregler, at forsørgslovens regler om forskellig udmåling af hjælpen afhængigt af årsagen til, at hjælp måtte ydes – det såkaldte »båsesystem« – ikke skulle videreføres.

Spm. nr. S 1517

Til socialministeren (5/8 83) af:

Tinning (VS):

»Er det i overensstemmelse med regeringens socialpolitik, at nímånedersperioden i henhold til bistandslovens § 37, stk. 4, ikke antages for afbrudt i de sidste fire uger før og de første 14 uger efter, at en modtager af forbigående kontanthjælp har født?«

Begrundelse

Jeg har tidligere forsøgt at få spørgsmålet afklaret – jfr. spørgsmålene nummer S 1433 og 1434. Dog ganske forgæves.

I al enkelthed drejer det sig om, at modtagere af forbigående kontanthjælp efter ni måneder sendes ud på en økonomisk rutschetur, der ender på satsen for varig hjælp: 3.105 kr. om måneden, som skal dække alt for en enlig. Denne rutschetur var angiveligt begrundet i, at »regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp«.

Den købte fremskridtspartiet og de radikale uden videre.

Det kan godt være, at folk får penge på bistandskontoret, fordi de mangler et arbejde, men hvis vi nu truer dem med at sætte hjælpen ned, så tager de sig nok lidt sammen. Det var tankegangen. Lad os se på et par eksempler.

Hr. Olsen bliver arbejdsløs, må på bistandskontoret og modtager forbigående kontanthjælp i tre måneder. Hr. Olsen bliver syg i en måned, bliver derefter rask igen og kan stadig ikke få noget arbejde. I nogle kommuner bliver hr. Olsen overført til satsen for varig hjælp ni måneder efter, at han første gang fik udbetalt kontanthjælp. I andre kommuner går der ti måneder, fordi hr. Olsen selvfølgelig ikke kunne være aktiv arbejdssøgende, når han var syg.

Hvilken af disse to forskellige fremgangsmåder er i bedst overensstemmelse med regeringens socialpolitik?

Fru Petersen bliver arbejdsløs, må på bistandskontoret og modtager forbigående kontanthjælp i tre måneder. Fire uger senere føder fru Petersen, og atter fjorten uger senere vender fru Petersen endnu en gang tilbage til bistandskontoret for at modtage forbigående kontanthjælp. I nogle kommuner bliver fru Petersen overført til satsen for varig hjælp ni måneder efter, at hun første gang fik udbetalt kontanthjælp. I andre kommuner går der ni måneder plus 18 uger, fordi fru Petersen selvfølgelig ikke kunne være aktiv arbejdssøgende, når hun barslede.

Hvilken af disse to forskellige fremgangsmåder er i bedst overensstemmelse med regeringens socialpolitik?